

Sur du planedoj
Romano en du libroj

Kurd Laßwitz

Unue eldoniĝis en 1897
Elgermanigis Thomas Würfel en 2014
laŭ licenco CC BY-NC-SA 4.0

Parto I.

Unua libro

1a ĉapitro

Ĉe la norda poluso

Serpento ĉasas super la glacieron. En giganta longeco etendiĝinte ĝi trenas sian maldikan korpon kiel furioze antaŭen. Per rapidtrajnrapiĉeco ĝi saltas de glaciero al glaciero, la oscedanta fendo ne haltigas ĝin, nun ĝi naĝas trans la malferman akvon de marbranco kaj facilmove glitas trans la tie kaj ĉi tie balanciĝantajn glaciinsulojn. Ĝi glitas sur la bordon, nehaltigeble en rektan direkton, rekte norden, renkonte al la montaro, kiu leviĝas ĉe la horizonto. Iras trans la glaĉerojn al al malhela rokaĵo, kiu baŭmas supren de meze inter la glaciamasoj, kovrita de vastaj makuloj de brunetaj likenoj. Denove la serpento rapidegas malsupren en valon. Inter du ŝtonegoj kreskas verde kaj flavete; okzaloj kaj saksifragoj ornamas la grundon, la malabundaj folioj de salikarbusto disiĝas sub la bato de la per rapidegeco trairanta serpentokorpo. Hastante soleca neĝemberizo fuĝas; ektiminte kaj grumblante leviĝas el sia dormeto polusa urso, al kiu la serpento ĵus tuŝetis la vilan felon.

La serpento ne zorgas pri tio; dum sia vosto ĉasas super la nordan somerpejzaĝon, ĝi levas sian kapon alte supren en la aeron, renkonte al la suno. Estas mallonge post noktomezo, ĵus komenciĝis la deknaŭa de aŭgusto.

Oblikve falas la radioj de la sunglobo sur la deklivojn de la montaro, kiu per la influo de la jam monatojn daŭrinta tago kovriĝis de abunda plantokreskaĵo. Malantaŭ tiuj altaĵoj kuŝas la norda poluso de la terglobo. Renkonte al ĝi rapidegas la serpento. Sed kie estas la kapo de la hastanta monstro? Oni ne vidas ĝin. Ĝia maldika korpo svenas en la aero, kiu kuŝas klare kaj travideble super la polusa pejzaĝo. Ja kia stranga aĉeraĵo? Ĉiam antaŭe de la serpento ŝvebas rondeta korpo origita de la suno. Estas granda aerostato. La fajna silko rigide ŝvelas per la premo de la hidrogena gaso, kiu plenigas ĝin. Je la alteco de tricent metroj super la grundo forta, konstante blovanta suda vento pelas la aerostaton al la nordo. La serpento ja estas la trenkablo de tiu aerostato, kiu alproksimiĝas per favora veturado al la delonge sopirita celo, la norda poluso de la tero. Posttirite sur la grundo, ĝi regulas la flugon de la aerostato. Se tiu plialtiĝas, ĝi malhelpas tiun per sia pezo, kiun tiu devas kunlevi; se tiu malplialtiĝas, ĝi malplipezigas tiun, etendante sur la tero per pli granda longeco. Ĝia froto sur la grundo kaŭzas reziston kaj ebligas per tio al la aerostatistoj devii de la ventodirekto ĝis certa grado per rigi velon.

Sed nun la velo estas brajlita. La vento blovas tiel favore rekte de la sudo, kiel la aŭdaciaj nordpolusveturantoj nur povas deziri. Longe ili estis atendintaj la ekblovon de la suda vento ĉe la norda bordo de Svalbardo. La polusa somero jam kliniĝas al sia fino, kaj ili timis devi turniĝi sensukcese kiel la aŭdaca svedo Andrée ĉe lia

unua provo. Tiam finfine, la 17an de aŭgusto ekblovis la suda vento. La plenigita aerostato leviĝis en la aerojn; dum du tagoj ili estis trapasintaj mil kilometrojn en rekte nordan direkton. La de Nansen malkovrita norda oceano estis traflugita kaj nova lando atingita, kiu troviĝis ĉi tie tute kontraŭ atendo de la geografoj. Jam la Supan-kabo sur Andrée-lando malaperis de iliaj rigardoj. Baldaŭ devis decidiĝi, ĉu la du ekspedicioj, unu farita en aerostato, la alia per glitveturiloj, vere atingis la poluson mem, kiel iliaj gvidantoj opiniis. Pro la necerteco difini pozicion en tiuj latitudoj estiĝis duboj pri tio, la eligardo de la aerostato estis malklarigita pro nebulo, al la glitveturila ekspedicio mankis pli vasta superrigardo. Nun ekipiĝas per la rimedoj de riĉa privatulo, la astronomo Friedrich Ell, germana ekspedicio, kiuj ankoraŭfoje esploru la poluson pere de aerostato.

Kompreneble, oni estis utiligintaj la spertojn de la pasintaj ekspedicioj. De la internacia asocio por polusa esplorado propra sekcio por scienca aerostatirado estis fondita. Nome oni estis perfektiginta la uzadon de trenkablo kaj trovinta almenaŭ preskaŭ rimedon por stiri, kiel la velŝipo havas ĝin per la rezisto de la akvo. Oni estis konstruinta metalcilindron, en kiuj oni kunportis ĝis 250 atmosferoj kunpremitan hidrogenon, por anstataŭi okazintan gasperdon ĉe daŭraj veturadoj. Oni estis doninta formon al la korbo, kiu permesis fermi ĝin laŭ bezono kontraŭ la ekstera aero. La nova aerostato ‘Poluso’ estis ekipita kun ĉiuj tiuj progresintaj instalaĵoj. Krome, granda paraŝuto pendis sub la korbo por savo en ekstremkazo. Sub speco de selo, kiu garantiis sekuran sidon, korbo de provianto estis fiksita.

La direktoro de la sekcio por scienca aerostatirado, Hugo Torm, mem estis entrepreninta la gvidon de la ekspedicio. La astronomo Grunthe kaj la naturesploristo Josef Saltner akompanis lin. Saltner rigardis la horloĝon kaj barometron, premis la momentobturatoron de la fotografa aparato kaj notis la horon kaj la aeropremon.

“Tiun ĉi regionon ni feliĉe havas en la poŝo”, li murmuris. Tiam li vaste disetendis la en altajn feltobotojn metitajn piedojn, kiel la limigita spaco de la korbo permesis, bonhumore palpebrumis kaj diris: “Sinjoroj, mi estas terure laca. Ĉu oni ne povus dormeti nun? Kion vi pensas, kapitano?”

“Faru tion”, Torm respondis, “Estas via vico. Sed rapidu. Se ni tenos tiun venton ankoraŭ dum tri horoj —”

Li interrompis sin por fari la necesajn registrojn.

“Veku min nepre, tuj kiam ni — estos ĉe la poluso —”

Saltner parolis kun fermitaj okuloj, kaj je la lasta vorto li jam milde estis ekdormetinta.

“Estas enorma bonŝanco, kiun ni havas”, komencis Torm. “Ni alflugas laŭ la vera senco de la vorto al la celo. Mi notis por la lastaj kvin minutoj denove 3,9 kilometrojn. Ĉu vi povus provi pli ekzaktan difinon, kie ni estas?”

“Eblas”, Grunthe respondis, ekprenante la sekstanton. “La aerostato veturas tre trankvile, kaj ni havas la lokan horon sufiĉe certe. Ni havis la plej malaltan pozicion de suno antaŭ unu horo kaj 26 minutoj.” Li mezuris la altecon de la suno kun plej granda akurateco. Poste li kalkulis iom da tempo.

En perfekta silento kuŝis la pejzaĝo, super kiun la aereostatistoj rapidegis. Vasta altebenaĵo, kovrita de musko kaj likenoj, tie kaj ĉi tie intermiksitaj kun akvoflako, formis la bazon de la montaro, al kiu la aerostato rapide alproksimiĝis. Oni aŭdis nion krom la tiktako de la horloĝomekanismo, de tempo al tempo la konstantan ron-

---

ronon de la aspiracia termometro, inter tio la komfortan spiradon de la dormetanta Saltner. Estis ja pli agrabla polusveturado ol tiri la malrapidajn glitveturilojn kun duone malsatmortintaj hundoj trans la glaciruinaĵojn. Grunthe suprenrigardis de sia kalkulado.

“Kiun latitudon vi havas el la kalkulado de la trapasita vojo?” li demandis al Torm.

“Okdek ok gradoj kvindek – kvindek unu minutoj”, tiu respondis.

“Ni estas pli fora.”

Grunthe paŭzis, reviziant ankoraŭfoje mallonge la kalkuladon. Tiam li diris konsiderante, sed per la sama konstanteco de la voĉo:

“Okdek naŭ gradoj 12 minutoj.”

“Ne eblas!”

“Tute certe”, Grunthe respondis kaj entiris la lipojn tiel, kiel lia buŝo aspektas sub la maldikaj lipharoj kiel pensostreketo. Tio estis la signo, ke neniuj perforto kapablu ŝanĝi iom de la neskuebla eldiro de Grunthe.

“Tiam ni havas ne pli ol 90 kilometrojn ĝis la poluso”, Torm vokis vigle.

“Okdek naŭ kaj duonon”, Grunthe diris.

“Do ni estos tie post du horoj”

“Post unu horo kaj 52 minutoj”, Grunthe korektis neskueble, “nome se la vento daŭros kun la sama rapideco.”

“Jes – se”, tiel Torm vokis vigle. “Ankoraŭ nur du horojn, Dio donu!”

“Tuj kiam ni preterpasos tiun montokreston, ni vidos la poluson.”

“Vi pravas, doktoro! Ni vidos la poluson – ĉu ni ankaŭ atingos ĝin?”

“Kial ne?” Grunthe demandis.

“Ni devas atendi.”

“Tie – tie – rigardu – la belegan randon de la glaĉero”, Torm vokis.

“Ni flugas rekte renkonte al ĝi; ĉu ni ne devas plialtiĝi?” Grunthe demandis.

“Certe, ni devas superflugi tie. Atentu! Fortranĉu!”

Du sakoj da balasto falis malsupren. La aerostato ekrapidegis supren.

“Kiel la distanco trompas”, Torm diris, “Mi taksintus la muron pli malproksima – ankoraŭ ne sufiĉas. Ni devas oferi pli.”

Li fortranĉis plian sakon.

“Ni ne rajtas veni en la gorgon”, li klarigis, “neniu homo scias, en kiajn kirlojn ni venos tie. Sed kio estas tio? Ĉu la aerostato ne plialtiĝas? Helpas nenio – eĉ pli devas eksteriĝi!”

Nigra muro, kiu dividas la glaĉeron en du partoj, leviĝas ĵus antaŭ ili. La aerostato ŝvebis en timiga proksimeco. Kun tima atendo la du viroj observis la flugon de sia aerostato. La suda vento nun estis, je ilia bonŝanco, ĉi tie en la rekta proksimeco de la montoj pli malforta, alie ili jam estus ĵetigitaj kontraŭ la rokoj. La balono nun troviĝis en la ombro de la montoj; la gaso malvarmiĝis. La temperaturo rapide malgrandiĝis sub la frostopunkto. Torm pripensis, ĉu li rajtus elĵeti pli da balasto. Kion li perdis nun da balasto, tion li tiam devos foroferi da gaso por malplialtiĝi la aerostaton denove, kaj la gaso estis lia plej granda trezoro, la rimedo, kiu portu lin for de la regiono de la terura nordo. Li ja ne sciis tion, kio atendis lin malantaŭ la montoj. Sed la aerostato plialtiĝis tro malrapide. Tiam – flankaj fluoj movas ĝin – la radioj de la suno, kiu rigardas trans la selon de la glaĉero, trafas ĝin denove – la gaso

plivastiĝas, la aerostato plialtiĝas – pli kaj pli malsupren malleviĝas la glaciamasoj sub ĝi. –

“Hura!” krias la du aerostatistoj kiel el unu buŝo.

“Kio okazas?” Saltner eldormetiĝas.

“Ĉu ni ĉeestas?”

“Ĉu vi volas vidi la nordan poluson?”

“Kie? Kie?” Tuj Saltner ekstaris.

“Ve, estas malvarme”, li vokis.

“Ni plialtiĝis pli ol 500 metrojn”, Torm respondis.

Saltner kovris sin per sia pelt, kion la aliaj estis farintaj jam antaŭe.

“Ni estas preskaŭ je la sama alteco kiel la kresto de la montaro. Tuj kiam ni povas rigardi trans ĝin, devas kuŝi antaŭ ni, ĉirkaŭ 50 kilometrojn norden, la loko –”

“Kie al terakso ŝmiriĝas!” Saltner vokis. “Mi estas diable scivolema. Nu, la ĉampanon ni ne devas unue malvarmigi.”

La tri viroj staris, sin firmitenante ĉe la kablaro, en la nacelo. Senpacience ili rigardis ĉiun momenton, kiun la manipulado de la aerostato kaj la registrado de la instrumentoj lasis al ili, tra siaj binokloj norden, renkonte al la suno, kiu nur iomete estis flankenpaŝinta orienten. Iom post iom la montosuproj malleviĝis sub ili – plia larĝa montokresto malhelpis ilian elrigardon – la aerostato glitis nun denove en la alteco de la kresto, la trenkablo frotumis – plia larĝa baseno estis superflugenda, tiam la sopirita celo devis kuŝi antaŭ ili. La aerostato nun troviĝas proksimume en la mezo de la baseno, ne pli ol 100 metrojn super ĝia grundo, kaj la kontraŭa valmuro ankoraŭ blokis la elrigardon. La vento estis iomete malpli vigla, sed ankoraŭ suda, kaj la aerostato plialtiĝis laŭ la ebena altaĵo de la glacikampo.

Nun unuopaj blankaj montopintoj en granda malproksimeco malantaŭ la proksima horizonto de la kontraŭa glacimuro estiĝis videblaj, la aerostaristoj troviĝis je sama alteco kun la lasta barilo, kiu limigas ilian rigardon. La montosuproj pliiĝis, ili formis montoĉenon..

“Tiuoj montoj jam kuŝas malantaŭ la poluso”. Grunthe diris, sed ĉi-foje lia voĉo ja tremis pro ekscito. Forte li kunpremis siajn lipojn al rekta linio.

Plue la aerostato plialtiĝis – malhele koloritaj montaroj aperis sub la neĝosuproj, ruĝete kaj brunete briletante, – nun la aerostato atingis la altaĵon kaj ŝvebis super profunda abismo – la trenkablo rapidiĝis malsupren, kaj la aerostato tuj malplialtiĝis kelkajn cent metrojn – tiam ĝi svingiĝis ankoraŭfoje supren kaj malsupren – tiu subita svingo de la aerostato plene okupis la atenton de la aerostatistoj – ili vidis sub si, profunde malsupre sovaĝan ĥaoson de klifoj, rokruinaĵoj kaj glaciblokoj, post si la krute rompitan muron, sur kiu la distordita ombro de la aerostato svingiĝis supren kaj malsupren – la instrumentoj estis registrendaj, kaj nur nun ili povis rigardi antaŭen, antaŭen kaj norden – aŭ ĉu eble jam estis suden?

Saltner estis la unua, kiu rigardis antaŭen. Sed li diris nenion, kun longe eletendita fajfo li blovis sian spiron el siaj akrigitaj lipoj.

“La maro!” Torm vokis.

“Saluton!” nun Saltner diris. “La maljuna Petermann ja pravus finfine, sed nur iom. Malferma polusa maro ĝi ja estas, sed nur ne oni devas vanti pri tio.”

“Enlanda maro, baseno, almenaŭ, ĉirkaŭ mil kvadratajn kilometrojn mi taksas”, Grunthe diris. “Proksimume same granda kiel la Konstanca Lago. Sed kiu povas

---

scii, kio forkigaŝas tie fore kiel fjordoj kaj kanaloj. Kaj ankaŭ la baseno mem estas dividita de diversaj insulo je branĉoj.”

“Kiu alvenas tie malsupre piede aŭ ŝipe, tiu devas peni decidi, ĉu la maro kuŝas en la lando aŭ la lando en la maro”, Saltner diris. “Bone, ke estas pli komforte por ni.”

“Certe”, Torm opiniis, “eblas, ke ni havas parton de la malferma maro antaŭ ni, kvankam de ĉi tie ŝajnas, ke la montoj ĉirkaŭas la akvon de ĉiuj flankoj. Ni ja vidos. Sed antaŭ ĉiuj aferoj, kion ni faru? Ni devis plialtiĝi kontraŭ atendo tiom alten, ke ni nun perdis tre multe da gaso, se ni volus malsupreniri, sed aliflanke ni devos denove plialtiĝi trans la montojn tie. Estas malfacila demando. Sed ni havas ankoraŭ tempon pripensi tion, ĉar la aerostato moviĝas nun nur malrapide.”

“Kaj tiun okazon ni volas utiligi por laŭmerite saluti la nordan poluson”, Saltner vokis. Kun tiuj vortoj li eltiris botelujon, el kiu la koloj de tri boteloj da ĉampano elstaris invitante.

“Pri tio mi ja scias nenion”, Torm diris demandante.

“Tio estas donaco de sinjorino Isma. Vidu, estas skribita sur ĝi: ‘Malfermendas ĉe la poluso. Pezas kvar kilogramojn.’”

Torm ridis. “Mi ja pensis tion”, li diris, “ke mia edzino enkontrabandus ion, kio rompas la ekspediciajn regulojn.”

“Sed estas ja belega penso de via edzino, festi sin ĉe la norda poluso per ĉampano”, Saltner respondis. “Unue por si mem, ĉar tio estas io, kio ĝis nun neniam okazis; vi devas konfesi tion, oni ĉi tie ĝis nun neniam lasis damojn vivi. Kaj due por ni, tion vi devas ankaŭ konfesi; estas tre rave trinki la ŝaŭmvinon en tiu malvarmeo je la bonfarto de nia komandantino. Kaj trie, ĉu ne estas simple prijubileble vidi la tragikan vizaĝon de nia astronomo? Ĉar ĉampanon li principe ne trinkas, kaj li principe ne trinkas je la sano de inaj estaĵoj; sed ĉar li sur la norda poluso principe devas kaj volas aliĝi al tosto, li troviĝas en konflikto de la principoj, el kiu elveni estos diable malfacile por li.”

“Al tio mi povus respondi tre multe”, diris Grunthe. “Ekzemple, ke ni ankoraŭ tute ne scias, kie la norda poluso fakte kuŝas.”

“Ja prave”, Torm interrompis lin, “sed pro tio ni devas festi la momenton, en kiu ni estas certaj havi ĝin la unuan fojon en nia vidkampo. Ĉu vi konfesos tion?”

“Nu, jes”, Grunthe diris, kaj eta subrideto glitis trans liajn trajtojn. “Mi supozas, ke ni estus ĉe la poluso. Tiel mi povas tosti kun vi, aŭ ankaŭ ne, tute tiel, kiel mi volas, sen veni en konflikton kun iuj principoj.”

“Kial?” Saltner demandis,

“La poluso estas punkto de malkonstanteco. Principoj estas maksimumoj, kiuj validas laŭ la premiso, ke la kondiĉoj ekzistas, por kiuj ili estas postulitaj, antaŭ ĉio la konstanteco de la loko- kaj tempodifinoj. Ĉe la poluso ĉiuj kondiĉoj estas neniigitaj. Ĉie tie ne ekzistas ĉielaj direktoj, ĉiuj direktoj povas esti nomumitaj kiel nordo, sudo, oriento aŭ okcidento. Ĉi tie ankaŭ ne ekzistas horo; ĉiuj horoj, nokto, mateno, tagmezo kaj verspero ekzistas samtempe. Ĉi tie do validas ĉiuj principoj kune aŭ tute neniuj. La kompleta indiferenteca punkto de ĉiuj difinoj estas atingita, la idealo de la senpartieco.”

“Brave”, Saltner vokis, intertempe la trinkujojn el aluminio per la bobelanta vino pleniginte. “Vivu sinjorino Isma Torm, nia favorkora donacantino!”

Saltner kaj Torm levis siajn trinkujojn. Grunthe premfermis la lipojn kaj tenis, fiksrigardante rekte antaŭen, sian trinkujon senmove antaŭ si, pasive lasante okazi, ke la aliaj tuŝis ĝin per siaj trinkujoj. Nun vokis Torm: “Vivu la norda poluso!”

Tiam ankaŭ Grunthe vigle kunpuŝis sian trinkujon kun tiuj de la aliaj kaj aldonis: “Vivu la homaro!”

Ili trinkis kaj Saltner vokis:

“La tosto de Grunthe estas tiom ĝenerala, ke unu trinkujo ne povas sufiĉi.” Kaj li enverŝis ankoraŭfoje.

Intertempe la aerostato drivis renkonte al la enlanda maro, kiu malkovrigis nun ĉiam pli klare al la mirantaj rigardoj de la vojaĝantoj. De la bazo de la krute falanta rokmuro de la montaro la tereno iom post iom malleviĝis, certe ankoraŭ distancon de kelkaj dudek kilometroj, renkonte al la bordo. Sed la pejzaĝo nun montris tute alian fizionomion. La sovaĝa glaĉera naturo estis malaperinta, verdaj montherbejoj tiriĝis, nur kovritaj de unuopaj ŝtonruinaĵoj tie kaj ĉi tie, per lanta kliniĝo renkonte al la akvo. Oni kredis rigardi en belegan alpan valon, en kies mezo blua montolago disvastiĝis. Ĉe la transa, fora bordo, kiu ja svenis en malklara krepusko, kontraŭe ŝajnis denove regi kruta falo de roko kaj glacio, nuba muro ja tiriĝis supren tie super la montoj. La plej okulfrapanta en la tuta scenaranĝo estis la rigardo de unu el la insuloj, kiuj multnombre kaj en malegalaj formoj kuŝis en la baseno, ĝis kies bordo la aerostato nun estis alŝvebinta. Ĝi estis pli malgranda ol la plimulto de la ceteraj insuloj. Sed iliaj formoj estis tiom perfekte regulaj, ke ŝajnis dubinde, ĉu oni havis formadon de la naturo antaŭ si. La per likenoj vestitaj rokruinaĵoj, kiuj kovris la aliajn insulojn, mankis ĉi tie komplete.

La esploristoj eble estis ankoraŭ ĉirkaŭ dek du kilometrojn for de la enigma insulo, kiun ili explore rigardis per siaj binokloj, kiam Torm turnis sin al Grunthe.

“Bonvolu diri al ni vian opinion. Ĉu ni povas efektive difini, kie ni troviĝas? Mi devas konfesi, ke mi ĉe la transiro de la montaro kaj la rapida altoŝanĝo ne estis kapabla sekvi la unuopajn landmarkojn.”

“Mi faris”, Grunthe respondis, “kelkajn biradojn, sed por certa difino ili ne plu sufiĉas. Ankaŭ la metodo el la registrado de la sunalteco nun ne estas utiligebla, ĉar ni ne plu estas kapablaj, difini la horon eĉ nur kun iom da certeco.. Ni tute perdis la ĉielajn direktojn. La kompasoj ja estas tre malfidindaj ĉi tie en la nordo. Ĉiukaze ne estas tute proksima de la poluso, kie ĉiuj meridianoj kuŝas tiom malproksime, ke devio de unu kilometro dekstren aŭ maldekstren signifas tempodiferencon de unu horo aŭ pli. Se nia aerostato deviis de la nord-sud-direkto eble de la transiro de la montaro kvin aŭ ses kilometrojn, kio facile povas esti, estas nun ne, kiel ni supozas, la tria horo matene la 19an de aŭgusto, sed eble jam tagmezo, aŭ, se ni deviis okcidenten, ni do revenis en la hieraŭan tagon kaj estas eble nur la 18a de aŭgusto vespere.”

“Tio estus la diablo”, Saltner vokis. “Tion kaŭzas la daŭra sunbrilo ĉe la poluso! Nun mi povas denove alglui la folion de hieraŭ al mia deŝirkalendaro.”

“Ja eblas!” Grunthe ridetis. “Supozu, ke vi promenas ĉirkaŭ la nordan poluson en distanco de cent metroj de la poluso, tiel vi komforte ĉirkaŭiris la poluson dum kvin minutoj kaj transpasis ĉiujn 360 meridianojn; do vi trairis dum kvin minutoj ĉiujn horojn de la tago. Se vi ĉirkaŭiras okcidenten kaj vi volas koni la ĝustan horon de ĉiu meridianoj, vi devus malfruigi vian horloĝon sur ĉiu meridianoj je 4 minutoj, ke vi

---

reiras post la menciitaj kvin minutoj plenan tagon, kaj se vi tiamaniere ĉirkaŭadas la poluson dum unu horo, via horloĝo devas montri la 7an de aŭgusto, se ĝi havas datomotrilon.”

“Do mi devas ekhavi alglukalendaron”, Saltner opiniis.

“Jes, sed se vin ĉirkaŭiras orienten, vi antaŭiras same en la tempo, tiam vi atingus post dekduobla promenado ĉirkaŭ la poluson la 31an de aŭgusto, se vi deŝirus folion de via kalendaro ĉe ĉiu ĉirkaŭiro de la poluso. Tamen vi fakte ambaŭkaze ankoraŭ troviĝas la 19an de aŭgusto. Vi do devus kiel la maristoj ĉe la transiro de la 180a meridiano konforme ĝustigi vian datomotrilon.”

“Kaj se ni ĝuste nun transflugas la poluson?”

“Tiam ni saltas dum unu momento dek du horojn en la tempo. La poluso ja estas punkto de malkonstanteco.”

“Ve, tie oni ja ne scias, kie oni estas.”

“Jes”, Torm diris, “tio ja estas la fatala. De la komence ni devis fidi, ke ni povas difini nian pozicion el la trapasita vojo. Ĉu vere eblas fari tute nenion?”

“Nur se ni alteriĝos kaj metos niajn instrumentojn tiel, ke ni povos albiri kelkajn stelojn.”

“Pri tio oni neniukaze povos pensi, antaŭ ol ni estos trafluginta la lagon kaj transrigardos la transan montaron. Ĉi tie inter la insuloj ni ne rajtas aŭdaci malsupreniri. Do por ni ne estas vere pli bone ol por niaj antaŭuloj, kaj la vera poluso denove restas nedifinita.”

“Tro malbenite”, Saltner grumblis, “tiel ni eble ĝuste estas ĉe la norda poluso kaj ne scias tion.”

Licenco

Ĉi tiu verko estas disponebla laŭ la permesilo Krea Komunaĵo Atribuite-Nekomerce 4.0 Tutmonda. Por vidi kopiaĵon de la permesilo, vizitu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>.